

for Barnefaderen, maa være berettiget til, efter Omstændighederne, at inddrive Bidraget hos ham eller kræve det affonet, eller om den hellere vil det, betragte det som Fattighjælp, der er ydet ham, af hvilken sidste Betragtningmaade der blandt Andet vil følge, at man vil kunne faae Barnefaderen udsendt af Landet, hvis han er en Udlænding, der ikke endnu har erhvervet Forsørgelsesret her. Naar Reglen i § 4 endvidere er indskrænket til det Tilfælde, hvor Kvinden er forsørgelsesberettiget her i Landet, hører det ganske vist til de Ting, der kan disputeres om, men det er i og for sig et underordnet Punkt. Det forekommer imidlertid mig, at det jo er ret naturligt, at det spiller en Rolle, naar der bliver Tale om at lægge en Forpligtelse paa Fattigvæsenet. Er hun ikke forsørgelsesberettiget her i Landet, og hun bliver trængende til Fattighjælp, fordi Alimentationsbidraget ikke ydes hende, eller af andre Grunde, kan hun udvises, saa bliver hun i Reglen at hjemsende til det fremmede Land, hvor hun er fra, og det forekommer mig ogsaa at være den naturligste Løsning paa dette Spørgsmaal. — Endelig blev det bemærket med Hensyn til § 4, at Forsørgelseskommunen, som kommer til at betale Alimentationsbidraget, ikke burde have Valget mellem at forlange det affonet eller betragte det som Fattighjælp, men det burde være Reglen, at det uden videre betragtedes som Fattighjælp. Lige over dette vil jeg først gjøre den Bemærkning, at her er ogsaa et af de Punkter, hvor Landsthinget, efter min Mening, allerede i Fjor har taget Stilling, idet man nemlig i Fjor var enig om at stille det saaledes, at Kommunen havde Valget, og jeg tror, at ogsaa herfor tale gode Grunde, nemlig blandt Andet den Grund, at det dog er mindre rimeligt at ubelufte Forsørgelseskommunen fra at benytte det Middel, som den tror fører den bedst til Maalet, at faae Bidraget refunderet af Barnefaderen. Tror Forsørgelseskommunen, at der er Udfigt til at faae det ved at kræve Afsoning anvendt, medens det derimod mener, at det andet Expedient, at betragte det som ydet Fattighjælp, ikke kan hjælpe, synes jeg det er mindre billigt at forhindre den i at gaa den Vej, som den anser for rettest for den til at komme til sine Benge paa. Dette Spørgsmaal, hvilket af disse Midler, der vil være det mest effektive, tror jeg nemlig, ikke lader sig bevare med en almindelig Regel, og jeg kan derfor ikke være enig i, hvad det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) yttrede, naar han mente, at det heller ikke vilde have Betydning, at det kunde betragtes som Fattighjælp lige overfor dem, der overhovedet

lod det komme til Afsoning. Jeg tror, at der er visse Individuer, som Frygten for Afsoning vil virke stærkest paa, men jeg tror ogsaa, der er andre Individuer, som det Andet vil indvirke meget betydeligt paa, jeg tror der er ikke Faa, som dels Tabet af Valgretten, som jo er af blivende Virkning, naar de ikke tilbagebetale Bidraget vil virke en Del paa; og dernæst er der jo ogsaa de andre Følger, som modtaget Fattighjælp har, f. Ex. Tabet af Retten til at indgaa Egtetab o. desl. — Jeg skal ikke komme videre ind paa de Betragtninger, som ere komne frem som Straf for den Ene og Straf for den Anden, det foreligger jo ikke ved nærværende Lovforslag, og jeg tror, at man i det Mindste fra et formelt Standpunkt, kan sige, at det ligger udenfor dets naturlige Ramme, saaledes at det vilde være en Slags kunstig Velighed til at faae Bestemmelser i denne Retning sat ind, som man af en eller anden Grund syntes om. Men jeg vil dog blot ganske i Almindelighed sige dette, at jeg ikke nok som kan advare imod saaledes i Følge en Slags Instinkt, en Slags Følelse, at stille slige Ting op, som at der skulde være Straf for usædelige Mænd eller usædelige Kvinder, en Sætning som jo holdt i al Almindelighed er, forekommer det mig, aldeles umulig at anvende i Praxis. Jeg skal ikke tale om, at det jo allerede hører blandt de meget vilkaarlige Ting, at man lægger Vægten paa, om Bepængrelse er indtraadt, altjaa om der er født noget Barn, og lader det være det Afgjørende. Skulde man være konsekvent, maatte man jo holde det Hensyn borte og altjaa straffe selve Usædeligheden, men jeg tror ikke, at det er muligt at gjenneføre noget Saadant, og jeg tror ogsaa, at det vilde være stridende mod, hvad der maatte siges at være den rette Grændse for Statens Indgriben i det enkelte Individus sædelige Liv. Jeg tror ikke, det gaar an at sætte Staten den Opgave ved Tvang at skulle realisere noget sædeligt Liv fra Individernes Side, men Staten maa efter min Mening indskrænke sig til Virksomhed overfor den Slags Ting, som kunne siges at gribe ind i den almindelige Tilstand paa en saadan Maade, at den derfor kræver Offentlighedens Indgriben. Vist er det, at et saadant Forlangende som at sætte Straf for Usædelighed hos Mænd og Kvinder, vilde staa i den mest skrigende Modsetning til alle andre Landes bestaaende Lovgivninger, der findes ikke noget civiliseret Land, hvor man kan paavise, at noget Saadant finder Sted. Derfor tror jeg, at det er en Tante som langt fra er moden til at stride ud i Praxis, det vil kræve en moden og